

Sygn. akt II ZIZ 20/22

UCHWAŁA

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Krakowie sędziego Jędrzeja Dessoulavy-Słowińskiego oraz Kamila Kowalczyka – prokuratora Prokuratury Krajowej

w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w W. R. L.,

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 19 stycznia 2023 roku

zażalenia objętego wnioskiem sędziego na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2022 roku, sygn. akt I DI 46/21, w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za czyny z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

uchwalił:

I. zaskarżoną uchwałę utrzymać w mocy;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb
Państwa.

UZASADNIENIE

Sygn. akt II ZIZ 20/22

Wnioskiem z 8 września 2021 r. prokurator Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wystąpił do Sądu Najwyższego o zezwolenie na pociągnięcie

do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. R. L. w związku z dostatecznie uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przez niego 33 przestępstw z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Uchwałą z 4 maja 2022 r., sygn. akt I DI 46/21, Sąd Najwyższy:

I. zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego R. L. za to, że:

1. w okresie pomiędzy 26 marca 2019 r. a 12 kwietnia 2019 r., daty dziennej bliżej nie ustalonej, w W., jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W. wyznaczony jako przewodniczący składu orzekającego w sprawie o sygnaturze akt II W [...] Sądu Rejonowego w W., będąc uprawniony do wystawienia dokumentu w postaci zarządzenia o wszczęciu postępowania w sprawie o wykroczenie poświadczył nieprawdę, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, że w zarządzeniu o wszczęciu, na podstawie art. 59 § 2 k.p.w., postępowania o wykroczenie w sprawie o sygnaturze akt II W [...] Sądu Rejonowego w W. wypełniając druk wzmiankowanego zarządzenia poczynił w nim niezgodny z prawdą wpis dotyczący daty jego wydania, poprzez oznaczenie jej na dzień 24 kwietnia 2017 r., co uczynił po upływie terminu przewidzianego w art. 45 § 1 k.w. określającego przedawnienie karalności wykroczenia, czym nie dopełnił swoich obowiązków polegających na rozstrzyganiu przydzielonych spraw zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, skutkiem czego postępowanie o sygnaturze II W [...] przeciwko obwinionemu M. K. toczyło się nadal mimo faktu, iż z dniem 25 lutego 2018 r. nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia, tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. w dniu 29 czerwca 2016 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko Z. M. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego

się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

3. w dniu 29 czerwca 2016 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko S. K. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

4. w dniu 29 czerwca 2016 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko J. P. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

5. w dniu 6 lipca 2016 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko T. H. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

6. w dniu 14 października 2016 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie

wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż stroną postępowania przeciwko T. N. był prokurator J. C. uczestniczący w rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 roku będący jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

7. w dniu 14 października 2016 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko A. B. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

8. w dniu 21 grudnia 2016 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko K. F. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

9. w dniu 3 lutego 2017 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko P. S. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w

prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

10. w dniu 12 kwietnia 2017 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko M S został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

11. w dniu 28 kwietnia 2017 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko G. Ź. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

12. w dniu 4 października 2017 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko S. W. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

13. w dniu 3 listopada 2017 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie

wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko P. M. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

14. w dniu 20 grudnia 2017 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko T. R. został sporządzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

15. w dniu 16 stycznia 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko K. K. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

16. w dniu 28 lutego 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko S.P. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego

się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

17. w dniu 20 czerwca 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko A. M. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

18. w dniu 29 czerwca 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko D. K. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

19. w dniu 5 lipca 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko W. K. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

20. w dniu 31 sierpnia 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie

wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko D. R. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

21. w dniu 28 września 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko A. S. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

22. w dniu 3 października 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 2 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko B. K. został zatwierdzony przez prokuratora E. C. będącą jego żoną i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

23. w dniu 26 października 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 2 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko M.O. został zatwierdzony przez prokuratora E. C. będącą jego żoną i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

24. w dniu 29 października 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko W. S. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

25. w dniu 29 października 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko M. P. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

26. w dniu 29 października 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko M. M. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

27. w dniu 29 października 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko G. P. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej

jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

28. w dniu 7 listopada 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko G. B. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

29. w dniu 9 listopada 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko K. G. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

30. w dniu 14 listopada 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 2 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko D. W. został zatwierdzony przez prokuratora E. C. będącą jego żoną i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

31. w dniu 23 listopada 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił

swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 3 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko S. S. został zatwierdzony przez prokuratora J. C. będącego jego powinowatym w linii bocznej jako brat żony i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

32. w dniu 30 listopada 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 2 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko M. S. został zatwierdzony przez prokurator E. C. będącą jego żoną i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

33. w dniu 5 grudnia 2018 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny - sędzia Sądu Rejonowego w W., referent postępowania o sygnaturze II K [...] nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 2 k.p.k. i nie wyłączył się od udziału w sprawie mimo, iż akt oskarżenia przeciwko A. S. został zatwierdzony przez prokurator E. C. będącą jego żoną i wydał w tej sprawie wyrok obarczony uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., czym działał na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.;

II. zawiesił sędziego R. L. w czynnościach służbowych;

III. obniżył wysokość wynagrodzenia sędziego R. L. na czas trwania zawieszenia o 26%;

IV. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Zażalenie na powyższą uchwałę wniósł w imieniu własnym objęty wnioskiem sędzia R. L., zaskarżając ją w całości, podnosząc:

- naruszenie art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 - dalej powoływana jako p.u.s.p.), poprzez naruszenie wynikającego z niego standardu rzetelnego i dostatecznie

wszechstronnego wyjaśnienia przez sąd dyscyplinarny wszystkich, niezbędnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jej okoliczności faktycznych i dostatecznie wnikliwej ich oceny z perspektywy przewidzianej w tym przepisie przesłanki uchylenia immunitetu sędziowskiego w postaci „dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa”;

- naruszenie art. 80 § 2c p.u.s.p. i art. 231 § 1 k.k. polegające na nieprawidłowej wykładni przepisu art. 231 § 1 k.k., a w konsekwencji przyjęcie, iż czyny zarzucone skarżącemu we wniosku prokuratora w punktach II do XXXIII (punkt I ppkt 2 -33 uchwały) stanowią realizację znamion występków z art. 231 § 1 k.k., w szczególności przez przyjęcie, iż sędzia R. L. dopuścił się ich popełnienia z winy umyślnej.

Podnosząc powyższe zarzuty autor zażalenia wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez nieuwzględnienie wniosku prokuratora, względnie o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie sędziego objętego wnioskiem nie mogło doprowadzić do wzruszenia zaskarżonej uchwały.

Analiza podniesionych przez skarżącego zarzutów, poczyniona w świetle zaoferowanego przez wnioskodawcę materiału dowodowego w postaci dokumentów akt postępowań prowadzonych pod sygn. akt: PK XIV Ds [...] wskazuje bowiem, iż - wbrew twierdzeniom zawartym w wywiedzionym środku zaskarżenia

- uprawdopodobnienie popełnienia przez R. L. przestępstw stypizowanych w przepisach art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 231 § 1 k.k. osiąga poziom określony przez ustawodawcę w art. 80 § 2c p.u.s.p., w pełni tym samym uzasadniając wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej.

W niniejszej sprawie prokurator Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wnioskował o uchylenie immunitetu formalnego sędziego objętego wnioskiem w związku z zachowaniami *stricte* związanymi ze sferą orzeczniczą R. L.,

tj. związanymi z czynnościami podejmowanymi przez niego w 32 sprawach karnych i jednej sprawie o wykroczenie, należących do jego referatu.

Zarzucane objętemu wnioskiem sędziemu czyny (33) zasadniczo sprowadzają się zachowań wypełniających znamiona dwóch przestępstw, tj. fałszerstwa intelektualnego w postaci poświadczenia nieprawdy w zakresie daty wydania zarządzenia o wszczęciu postępowania w sprawie o wykroczenie prowadzonej w Sądzie Rejonowym w W. pod sygn. akt II W [...], wypełniającego jednocześnie znamiona przestępstwa nadużycia uprawnień (art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – czyn opisany w I punkcie wnioskowym) oraz niedopełnienia obowiązków służbowych wynikających z art. 40 § 1 pkt 2 bądź pkt 3 k.p.k. poprzez zaniechanie wyłączenia się od udziału w 32 sprawach karnych i wydania w konsekwencji wyroku obarczonego uchybieniem w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w sytuacji, gdy akt oskarżenia przeciwko oskarżonemu został zatwierdzony przez prokuratora J. C., będącego jego powinowatym w linii bocznej (czyny opisane w punktach 2-21, 24-29, 31 zarzutów wnioskowych) bądź przez pozostającą z sędzią w związku małżeńskim prokurator E. C. (czyny opisane w punktach 22, 23, 30, 32, 33 zarzutów wnioskowych), co stanowiło działanie na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości.

Konieczność uchylenia zaskarżonej uchwały autor zażalenia uzasadniał w pierwszej kolejności obrazą art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. p.u.s.p. poprzez „naruszenie wynikającego z powyższego przepisu standardu rzetelnego i dostatecznie wszechstronnego wyjaśnienia przez sąd dyscyplinarny wszystkich, niezbędnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych i dostatecznie wnikliwej ich oceny” w kontekście wymogu wydania uchwały w postaci dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa.

Z części motywacyjnej wywiedzionego zażalenia wynika natomiast, iż powyższe naruszenie skarżący dostrzega w rozstrzygnięciu sądu I instancji w zakresie odnoszącym się tylko do pierwszego z zarzucanych czynów, tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. wyrażającego się w poświadczeniu nieprawdy przez sędziego jako funkcjonariusza publicznego w wystawianym dokumencie (zarządzeniu). Z uwagi jednak na treść samego zarzutu oraz wskazany przez

sędziego zakres zaskarżenia, Sąd Najwyższy zweryfikował zasadność powyższego również w kontekście pozostałych zarzutów wnioskowych, mimo braku argumentacji objętego wnioskiem sędziego.

Argumentując podnoszone uchybienie skarżący przedstawił okoliczności towarzyszące wydaniu przez niego zarządzenia w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt II W [...]. Sędzia R. L. wskazał, iż powyższe stanowiło „standardową” sprawę o wykroczenie, która „nie zwracała szczególnej uwagi na tle innych postępowań, które wówczas rozstrzygał”, podkreślając istniejące w tym czasie znaczące obciążenie pracą z uwagi na obszerny referat i orzekanie w sprawach wieloosobowych, wielotomowych oraz o skomplikowanym stanie faktycznym i prawnym, jak również stresem wynikającym z wszczętego postępowania wyjaśniającego oraz doniesień medialnych, związanych „z jego błędami merytorycznymi”, obecnie ujętymi w punktach 2-33 zarzutów wnioskowych. Sędzia przywołał subiektywną wersję przebiegu zdarzeń związanych z wydanym zarządzeniem, wskazując jednocześnie, iż „sprawa ta, podobnie jak wszystkie inne, których dotyczyło przedawnienie karalności czynów w okręgu sądowym była przedmiotem lustracji ze strony sędziów wizytatorów do spraw karnych Sadu Okręgowego w K. i nie spotkały go z tego tytułu żadne negatywne konsekwencje”. Zaznaczył, iż wobec braku dostępu do materiału dowodowego zgromadzonego w toku śledztwa przez prokuratora i załączonego do wniosku nie wiedział, czy okoliczności sprawy w odnośnym zakresie były jeszcze weryfikowane w dalszy możliwy sposób, wskazując na „choćby” złożone przez siebie pisemne wyjaśnienia skierowane do Prezesa Sądu Rejonowego w W.. Autor zażalenia poczynił nadto ogólną uwagę, iż sąd I instancji winien dochować szczególnej staranności w gromadzeniu dowodów w sytuacji, gdy przedmiotem postępowania jest rozważenie uchylenia sędziemu immunitetu z uwagi na „ wagę postępowania, jego znaczenie dla pozycji zawodowej oraz odbioru społecznego osoby sędziego”. W kontekście podnoszonego zarzutu wskazał na nieprawidłowość przeprowadzonych czynności przez sąd *meriti*, polegającym na „ograniczeniu postępowania dowodowego jedynie do zakresu wynikającego z treści uzasadnienia wniosku”.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższy zarzut nie zasługuje na aprobatę i stanowi wyraz niezrozumienia istoty postępowania immunitetowego, mimo

jednoczesnego powoływania przez samego sędziego w treści zażalenia niewątpliwie trafnych poglądów judykatury w tym przedmiocie.

Rozważając powyższe powtórzyć zatem wymaga, iż postępowanie o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie jest postępowaniem dyscyplinarnym, lecz incydentalnym rodzajem postępowania, w toku którego sąd dyscyplinarny uprawniony jest do rozważenia, czy powołany we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej zgromadzony dotąd materiał dowodowy, dostatecznie uzasadnia podejrzenie popełnienia przez niego tego przestępstwa” (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2009 r., sygn. akt SNO 68/09, LEX nr 1288971). Poczynione w toku postępowania immunitetowego ustalenia faktyczne nie muszą być natomiast kategoryczne, pewne czy też ostateczne, lecz osiągać wymagany poziom prawdopodobieństwa, określony przez ustawodawcę jako „dostateczny”. Ustalenia czynione w toku postępowania delibacyjnego ograniczone są bowiem treścią art. 80 § 2 lit. c p.u.s.p., a sąd *a quo* nie jest uprawniony, by poza te granice wykraczać (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2008 r., SNO 91/08, LEX nr 1289032). Celem postępowania immunitetowego nie jest zatem przesądzanie o sprawstwie bądź winie, a tym samym dublowanie postępowania karnego. Wyłącznie uprawnionym do dokonywania ostatecznych ocen w tym przedmiocie jest bowiem sąd powszechny.

Analiza zarzutu, jak i uzasadnienia podnoszonego przez skarżącego uchybienia wskazuje, iż nie tyle nie skonkretyzowano, co nie przedstawiono jakichkolwiek rzeczowych argumentów, które uzasadniałyby forsowaną w zażaleniu tezę o naruszeniu powołanych w zarzucie „standardów”. Autor zażalenia nie wskazał jakich błędów w zakresie oceny dowodów dopuścił się sąd I instancji, ograniczając uzasadnienie sygnalizowanego naruszenia do ogólnych, niesprecyzowanych uwag o charakterze wyłącznie polemicznym.

W odniesieniu do argumentacji dotyczącej nieprawidłowości w „gromadzeniu dowodów” wskazać natomiast należy, iż wbrew oczekiwaniom skarżącego sąd dyscyplinarny w postępowaniu delibacyjnym nie jest obowiązany gromadzić dodatkowych dowodów, lecz ocenić te, które zostały przedstawione wraz z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej

(zob. uchwała Sądu Najwyższego z 23 listopada 2017 r., SNO 49/17, OSNKW 2018, nr 2, poz. 19, jak również uchwała Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2014 r., SNO 10/14, LEX nr 1467134). Podstawę faktyczną uchwały w przedmiocie wyrażenia zgody na uchylenie sędziemu immunitetu formalnego stanowią bowiem dowody załączone do wniosku, które na posiedzeniu uznaje się za ujawnione bez odczytania. Dowodów na posiedzeniu nie przeprowadza się natomiast w sposób odpowiadający regułom rozprawy (zob. J. Skorupka (w:) P. Hofmański (red.), P. Wiliński (red. nauk.), *System Prawa Karnego Procesowego*, tom III, str. 1171).

Niezasadny w sposób oczywisty jest nadto czyniony pod adresem sądu *meriti* zarzut, iż zaskarżone rozstrzygnięcie oparto o tożsame dowody, które powoływano we wniosku o wyrażenie zgody na uchylenie sędziemu immunitetu.

Analiza powyższych słusznie prowadzi bowiem do wniosku o dostatecznym uprawdopodobnieniu antydatowania przez sędziego zarządzenia w sprawie o wykroczenie, której był referentem. Na zasadność poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych wskazuje bowiem całokształt dołączonego do wniosku o uchylenie immunitetu materiału dowodowego w postaci akt sprawy o sygn. PK XIV Ds [...]. Dokumentacja w postaci protokołów przesłuchania świadków, zarządzenia wydanego przez sędziego w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II W [...], ja również notatka dotycząca braku odnotowania powyższego w sądowym systemie rejestracji w dacie, którą odnotował sędzia, tj. 24 kwietnia 2017 r. prowadzi do uznania, iż sąd I instancji trafnie ocenił poziom uprawdopodobnienia popełnienia przez sędziego przestępstwa z art. 271 k.k. Sąd Najwyższy podziela przy tym stanowisko sądu *meriti* co do wartości dowodowej pisemnych wyjaśnień kierowanych przez objętego wnioskiem sędziego do Prezesa Sądu Rejonowego w W., gdyż w świetle dokumentacji zaoferowanej przez wnioskodawcę - ich treść nie mogła odnieść skutku oczekiwanego przez skarżącego.

Dokonane w oparciu o powyższe materiały ustalenia stanu faktycznego i subsumpcja zachowania sędziego czyni natomiast w pełni prawidłowym przyjęcie, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie, iż sędzia w okresie pomiędzy 26 marca 2019 r. a 12 kwietnia 2019 r. poczynił w zarządzeniu niezgodny z prawdą wpis co do daty powyższego wydania, a swoim zachowaniem przekroczył swoje uprawnienia i działał na szkodę interesu publicznego poprzez narażenie na szkodę

dobro wymiaru sprawiedliwości, gdyż postępowanie przeciwko M. K., prowadzone pod sygn. akt II W [...], toczyło się nadal mimo przedawnienia karalności wykroczenia z dnia 25 lutego 2018 r.

Sąd I instancji w pełni prawidłowo poczynił również ustalenia faktyczne co do zachowań sędziego opisanych we wniosku w punktach 2-33. Dowody zaprezentowane przez wnioskodawcę w tym zakresie, tj. akta śledztwa prowadzonego przez Wydział Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej i zawarte w powyższych: odpisy aktów oskarżenia, wydanych przez sędziego orzeczeń, jak również orzeczeń reformatoryjnych Sądu Okręgowego w K. i protokołu lustracji z 29 marca 2019 r., Wiz.SO-[...], w powiązaniu z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak też przy zastosowaniu niezbędnej w postępowaniu delibacyjnym rozwagi i ostrożności, wskazują, iż - wbrew lakonicznemu twierdzeniu skarżącego – dostatecznie uprawdopodobnionym jest, że sędzia nie wyłączył się od rozpoznawania 32 spraw karnych, do czego niewątpliwie był obowiązany wobec istniejącego stosunku powinowactwa bądź pozostawania w związku małżeńskim ze stroną postępowania, wskutek czego doszło do działania na szkodę wymiaru sprawiedliwości.

Za niezasadny uznać należy również drugi z podnoszonych przez skarżącego zarzutów, tj. dotyczący nieprawidłowej wykładni przepisu art. 231 § 1 k.k. i błędnego przyjęcia przez sąd pierwszoinstancyjny, że czyny zarzucone skarżącemu we wniosku prokuratora w punktach 2-23 stanowią realizację znamion występków z art. 231 § 1 k.k. Autor zażalenia zaznaczył przy tym, iż w sposób nieuzasadniony przyjęto przede wszystkim winę umyślną. W tym zakresie skarżący swoją argumentację oparł w zasadniczej części na ponownym zaprezentowaniu subiektywnych przyczyn swojego zachowania, wskazując, iż powyższe były efektem błędu interpretacyjnego, o którym zbyt późno zdał sobie sprawę i nie był jego popełnienia świadomy do momentu zapoznania się z pismem Wiceprezes Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 stycznia 2019 r., w którym „jednoznacznie wskazano, iż jego poglądy były błędne”.

Podnoszony zarzut argumentował faktem, iż dysponował większym doświadczeniem orzecznictwem w sprawach cywilnych niż w sprawach karnych. Jednocześnie wskazał, iż rozważał ewentualną konieczność wyłączenia od

rozpoznania sprawy, jednakże w ich efekcie uznał, iż stosowne działania w tym zakresie winien podjąć prokurator J. C., który nie powinien popierać aktów oskarżenia. Skarżący nadmienił przy tym, iż „taka też sytuacja miała generalnie miejsce w ciągu następnych siedmiu lat” i „dochodziło do sytuacji, gdy prokurator J. C. brał udział w rozprawach i posiedzeniach w sprawach, w których orzekał”. Zaznaczył nadto, że z uwagi na znaczny wymiar bieżących obowiązków „nie czynił za każdym razem (kiedy do jego referatu wpływała sprawa, w której w postępowaniu przygotowawczym podejmował czynności prokurator J. C.), ponownych szczegółowych rozważań w kwestii istnienia przesłanek do wyłączenia”, lecz mając na względzie wcześniej dokonaną przez siebie ocenę prawną, powyższe sprawy rozpatrywał. Podkreślił również, że nigdy też nie ukrywał faktu powinowactwa, okoliczność ta była znana w środowisku prawniczym, a do stycznia 2019 r. nie wpłynął jednak żaden wniosek o jego wyłączenie.

W odniesieniu natomiast do orzekania w sprawach, gdzie akt oskarżenia popierała pozostająca z sędzią związku małżeńskim prokurator E. C. skarżący stwierdził, iż „nie budziło jego wątpliwości, że prokurator jest stroną toczącego się postępowania karnego, lecz uznawał, iż jest stroną szczególną o tyle, iż nie reprezentuje w tym postępowaniu siebie, lecz urząd prokuratora - oskarżyciela publicznego”. Wskazał jednocześnie, że w jego „ówczesnym przekonaniu, nie było wystarczającym dla uzyskania przez prokuratora przymiotu strony podejmowanie przez niego czynności w postępowaniu karnym czy nawet sygnowanie aktu oskarżenia o ile następnie ten prokurator nie popierał osobiście tegoż aktu oskarżenia przed sądem uczestnicząc w procedowaniu tej sprawy na wyznaczonej w tym celu rozprawie albo posiedzeniu”. Argumentując podnoszony zarzut skarżący powołał poglądy judykatury, wskazujące, iż przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. może być popełnione tylko z winy umyślnej, natomiast uprzednio przytoczone przez niego okoliczności wskazują, iż jego zachowanie w objętym we wniosku czasookresie nie było umyślne z uwagi na fakt, iż pozostawał w błędzie co do zdekodowania normy zawartej w art. 40 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k.

W tym kontekście warto zauważyć, iż zamiar, będący elementem strony podmiotowej czynu, należy do kategorii ustaleń faktycznych, a zatem kwestionowanie tejże materii winno nastąpić poprzez formułowanie błędu

w ustaleniach faktycznych, a nie poprzez zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, jak nieprawidłowo przyjął autor wywiedzonego zażalenia.

Niezależnie od wadliwości przyjętej przez skarżącego konstrukcji rozważanego zarzutu odwoławczego, zaprezentowana w tym zakresie argumentacja nie pozwala na skuteczne zakwestionowanie słuszności powziętego przez sąd *meriti* wniosku o dostatecznie uprawdopodobnionej postaci zamiaru, a podnoszone przez skarżącego okoliczności zdają się powyższy niejako jedyne potwierdzać. Lektura zarówno treści analizowanego zarzutu, jak i dotyczącej go części motywacyjnej zażalenia nie wyjaśnia przy tym w żaden sposób na czym polegało podnoszone uchybienie sądu *meriti* - zarówno co do wymogów określonych w art. 80 § 2c p.u.s.p., jak i nieprawidłowości wykładni art. 231 § 1 k.k. Podkreślić należy natomiast, iż powyższy nie może sprowadzać się jedynie do zaprezentowania nieuzasadnionej w jakikolwiek sposób odmiennej oceny materiału dowodowego, a przy tym pozbawionej skonkretyzowania, które dowody i z jakich przyczyn nie zostały zdaniem sędziego prawidłowo ocenione. W treści wywiedzonego zażalenia nie wskazano jakich naruszeń w tej materii dopuścił się sąd *a quo* i w jakim nie sprostął on wymogom określonym w art. 7 k.p.k. Nie uściślono również na podstawie jakich dowodów autor zażalenia kształtuje podnoszone twierdzenia w kwestii braku zmaterializowania się przesłanki winy umyślnej w stopniu wymaganym na gruncie postępowania delibacyjnego. Skarżący, wyrażając odmienną niż przyjęta przez sąd I instancji ocenę dowodów, ograniczył się jedynie do lakonicznego zaprezentowania własnego poglądu w tym przedmiocie nie wykazując przy tym, jakie błędy - w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - popełnił sąd *a quo*, co sprowadza podnoszony zarzut do nieuzasadnionej polemiki z ustaleniami sądu I instancji. Kontrola odwoławcza zaskarżonego rozstrzygnięcia w tym zakresie prowadzi natomiast do uznania, iż sąd *meriti* dokonał prawidłowej oceny przedstawionej warstwy dowodowej i zasadnie przyjął dostateczny poziom uprawdopodobnienia podejrzenia popełnienia przez sędziego przestępstw opisanych punktach 2-33 zarzutów wnioskowych.

Z omówionych uprzednio względów osobiste zażalenie sędziego - jako niezwinające jakichkolwiek skutecznych argumentów - nie mogło zatem doprowadzić do wzruszenia zaskarżonej uchwały.

Weryfikacja zaskarżonego rozstrzygnięcia w kontekście podniesionych przez skarżącego zarzutów, sprowadzających się w swej istocie do argumentacji o charakterze wyłącznie kontestacyjnym, przekonuje natomiast o konieczności utrzymania zaskarżonej uchwały w mocy jako słusznej i pozbawionej jakichkolwiek uchybień.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji uchwały, kosztami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.